

Introductie

Post, rechercheur bij de *Criminele Inlichtingen Eenheid van de Politie Amstelland* krijgt opdracht een lek in het korps op te sporen, dat belangrijke informatie doorspeelt aan misdaad en media. Wat oorspronkelijk een saaie opdracht schijnt, blijkt een levensgevaarlijke missie. Door zijn contact met de oude advocaat Bramowicz komt de rechercheur al snel achter enkele vreemde voorvallen, die verband houden met de vele liquidaties in de onderwereld. Uit onverwachte hoek hoort Post dat hij op een hitlijst is gezet. Zowel binnen Justitie als politiek schijnt men betrokken te zijn bij een illegale organisatie, men weigert Post bescherming te geven. De rechercheur zoekt steun in het Amsterdamse misdadcircuit en maakt met Willem Holleeder een deal. Er wordt een mislukte aanslag op Post gepleegd.

Geleidelijk krijgt de speurder in de gaten welk vuil spel er wordt gespeeld, wie corrupt zijn en de kopstukken in de organisatie. Door hard optreden probeert hij de zaak te ontmaskeren, dan breekt de pleuris los en komt het verhaal tot een verrassend eind. Wie durft te beweren dat het zo niet is gegaan is helderder dan het licht.

1

Paulus Teunis Top, vanwege zijn initialen door iedereen 'Post' genoemd, nipte van zijn borrel en staarde door het raam van café Turkenburch naar buiten. Onderwijl woelde hij met de gespreide vingers van zijn rechterhand door het volle, dikke haar. Het was het enige dat hij volmaakt vond aan zijn grote, enigszins gezette lichaam.

In gedachten verdiept bleef zijn blik gevestigd op de bruine benen van een blond meisje, dat bloemen kocht bij de kraam aan de overkant van de Utrechtsestraat. Toen ze verder liep maakte hij zijn blik los, die vervolgens naar de twee woorden 'wraak' en 'straf' op zijn schrijfblok dwaalde. Hij was zo in gedachten verdiept geweest dat hij niet eens besepte waarnaar hij zo schaamteloos naar had zitten staren. De intuïtie van de inspecteur, waarnemend chef bij de Criminele Inlichtingen Eenheid, de CIE, was gepolijst in de ruim twintig jaar dat hij bij de politie werkte. Al stond Post bekend als iemand die zich alleen maar met feitelijkheden bezighield, hij kon zich niet voorstellen dat hij er met die twee woorden ver naast zat.

Waarschijnlijk was de gedachte aan wraak en straf bij hem opgekomen, toen hij in café Hoppe een gesprek had afgeluisterd tussen de twee krantenjongens Van de Heuvel en Van Hout. Dat was op de maandag geweest dat 'Stille' Willem werd vermoord. Vandaag was de gedachte opnieuw in zijn herinnering teruggekomen.

De oude Mosje Bramowicz, misdaadverslaggever Pieter S., inspecteur Terpstra en hijzelf hadden vandaag in Turkenburch geluncht. Ze hadden het over niets anders gehad dan over de reeks van aanslagen die de Amsterdamse penoze uitdunde. 'Van snert tot dunne erwtensoep,' zo had Terpstra, de Fries, het prozaïsch genoemd. Strafpleiter Bramowicz, geboren Limburger, had daar smakelijk om moeten lachen.

'Laat ze hun gang maar gaan, ze maken elkaar wel af,' had Post opgemerkt toen ze het over de moord op Willem Endstra hadden. 'Het zijn net bidsprinkhanen. Als het mannetje zijn taak heeft gedaan wordt hij door het vrouwtje, in dit geval de penoze, opgegeten.'

Pieter S. had zijn hoofd geschud. 'Nee Post, die jongens maken elkaar niet af, volgens mij zit er meer achter. Het is veel te goed georganiseerd voor de penoze; criminelen gaan niet zo efficiënt, gedisciplineerd en goed georganiseerd te werk.'

'Het lijkt op een georganiseerde vergelding,' opperde Post grinnikend, daarmee zijn sluimerend vermoeden uitsprekend.

Door deze opmerking had de advocaat zijn hoofd met een ruk opgeheven. 'Vergelding kan een gerechte straf inhouden, die laat zich niet tegenhouden door vondsten en slimmigheidjes van de advocaat,' merkte hij met zijn warme bariton op. Zijn grijze ogen hadden, bij de woorden van Post, met een wat verraste, betrapte blik opgekeken. Na hun vertrek was Post aan de tafel blijven zitten, hij dacht na over wat de oude Bramowicz met zijn opmerking had bedoeld.

2

Post, geboren in de Jordaan, vond het ergerlijk dat hij niet wist wat de oude strafpleiter met zijn volzin had bedoeld. Het was meer dan een losse opmerking geweest. Zo niet, dan kon hij de verschrikte, bijna betrapte blik van Bramowicz niet plaatsten. Toen hij er die middag tegen Terpstra over begon, haalde de Fries onverschillig zijn schouders op. (Je moet geen dingen zien, die er niet zijn, jongen. We zijn allemaal gefrustreerd omdat wij geen aanknopingspunten kunnen vinden.)

Post rolde zijn sigaret van de ene mondhoek naar de andere.

'Het is toch om gek van te worden, in elk geval reden genoeg om behoorlijk de pest aan je werk te krijgen. Ze zijn nu al zo'n vijftien jaar bezig elkaar uit te moorden en we schieten geen donder op.'

De Fries keek hem onderzoekend aan.

'Je hebt gelijk, het is een klotevak. Dat komt doordat de penoze er de laatste jaren een klerezooi van maakt, maar laat ze hun gang maar gaan. Je weet wat Cruijff zegt: "Elk nadeel heb zijn voordeel." Dat geldt zeker voor zo'n bendeoorlog. Ik vind dat we beter de moorden op bejaarden en

nette burgers op kunnen lossen. Waarom zouden we ons druk maken om gajes, dat zichzelf om zeep brengt?'

'Dat is het niet, Terp. Ik erger me er kapot aan dat we er geen vinger, zelfs geen pinknagel achter kunnen krijgen. We worden al jaren tegengewerkt, zelfs de Dienst Nationale Recherche geeft de informatie die ze hebben niet door. Wat Pieter S. zei, heeft me aan het denken gezet. Volgens mij is het geen gevecht om de macht, het is meer een georganiseerde wraakactie.'

'Ja, van de ene maffiabaas tegen de andere.'

Post keek zijn collega over zijn brillettje aan. 'Daar geloof ik geen reet van.'

'Nou, wat is het dan?'

'Ik weet het niet,' klonk het onmachtig.

'Lul dan niet. Als je het niet weet, dan moet je niet gaan zeiken over gevoelens in je onderbuik, dat noem ik wijvenpraat.'

Verrast keek Post op. Terpstra was nooit zo plat, zijn uitval wees erop dat de Fries zelf ook behoorlijk gefrustreerd was. Hij vervolgde: 'Alleen de laatste vier jaar zijn er al negen van die klootzakken de wereld uit geholpen: de broertjes Barsoum, Sam Klepper, Van Dam, Plieger, De Snor, Eijk, Flipper en als laatste 'Stille Willem'. Snel, professioneel, zonder een spoor achter te laten. Ik denk dat die carrousel nog wel een tijdje doordraait.'

'Waarom denk je dat?'

'Dat is nu mijn onderbuikgevoel, zoals jij dat noemt. Iedereen kan wel beweren of schrijven dat de penoze een strijd om de macht voert, maar ik denk dat het iets anders is. Je zult eens zien hoe snel het dozijn vol is.'

'Droom maar lekker verder,' smaalde de Terp, 'misschien word je tegen je pensioen wel weer wakker.'

3

Post dacht aan dit gesprek met Terpstra terug, toen zijn vriend en collega op 2 november van dat jaar plotseling aan een hartstilstand stierf. Hij was tweeëndertig jaar bevriend geweest met de Fries, die hij in 1972 had leren kennen. In dat jaar werden er op de politieopleidingschool zes jonge politiemannen gerekruteerd, waaronder Terpstra en hijzelf. De bedoeling was deze zes te laten infiltreren in de krakersbeweging die in die jaren in Amsterdam heel actief was. Voor een aanvullende training werden ze naar het opleidingscentrum van de FBI, in Quantico, Virginia gestuurd. De eenheid politie-infiltranten kreeg de codenaam 'crackers' en was zo geheim dat ze geen officiële status had. Ze stonden bekend als specialisten, maar slecht weinigen, buiten de minister van Justitie, wisten waarin ze waren gespecialiseerd. In het organisatieschema van het Ministerie werden ze als administrateurs vermeld. Drie leden van de crackers leefden niet meer. De

vierde, Jaap Hof, was spoorloos verdwenen. Er gingen geruchten dat hij met een mooie Thaise was getrouwd en als drugsinformant voor Justitie in Phuket leefde. Anderen wisten te vertellen dat hij ergens op Bali zat. Terpstra en hij waren de twee enigen geweest die bij de CIE terecht waren gekomen.

Een jaar later, in november 2005, dacht Post opnieuw aan zijn gesprek met de Fries. Dat was toen zijn voorspelling uitkwam en het dozijn compleet was. In enkele weken tijd werden er liefst drie criminelen vermoord. Eerst Hingst, daarna John Mieremet, de tweede man van het duo Spic en Span, gevolgd door Kees Houtman. Het was wel heel toevallig dat Houtman, die het dozijn volmaakte, precies - op de dag af - een jaar na de dood van Terpstra werd doodgeschoten.

Op die donderdag ging Post met een bos chrysanten naar de Noorderbegraafplaats waar Terpstra lag begraven. Hij hield helemaal niet van dat sentimentele gedoe. Dood is dood! Maar de herinnering aan hun gesprek en de bizarre toevalligheid, maakte dat Post die middag, over de door hoge bomen geflankeerde lanen en langs fraaie vijvers, naar de laatste rustplaats zocht van de Fries. Voor de glimmende, zwarte steen stond een groene wijnfles, waarin de restanten van een roos.

Wiebe Terpstra
1950- 2004

†

Vaarwel vrienden, ik ben nog onbedorven.
Slechts slaap zal me nu rust kunnen schenken.
Men kan pas zeggen dat ik ben gestorven.
Wanneer jullie niet meer aan me denken.

Onbedorven? Je bent waarschijnlijk tot op het been toe afgekloven, huiverde Post. Hij haalde de roos uit de fles en verwisselde die bij een naburig graf voor een lege weckfles. Bij een kraan tapte hij deze halfvol water, daarin zette hij zijn bloemen. Geknield plaatste hij de pot met chrysanten in het midden voor de steen. Voor het eerst sinds de dood van de Fries, dacht hij aan het gesprek dat ze die dag hadden gevoerd en aan diens laatste woorden. 'Droom maar lekker verder,' had de Fries gezegd. Nu lag hij slapend hier. Misschien droomde hij, maar het kon ook zijn dat de dood een nachtmerrie was.

Ongewild was Post filosofisch geworden, met de handen voor zijn borst gevouwen staarde hij naar de zwarte zerk. 'Je zegt nu wel, Wiebe Terpstra, dat je slechts slaapt,' fluisterde hij. 'Misschien is dat ook wel zo, maar één ding is zeker, je kunt me nu niet meer tegenspreken. Je herinnert je toch nog wel dat ik zei dat ik me ergerde, omdat we er geen vinger achter konden krijgen. Nou, ik denk dat we, nu het dozijn vol is, een aanknopingspunt hebben gevonden. Bij die moord op Houtman hebben de twee schutters een fout gemaakt. Ze zijn op de Pieter Calandlaan in een

auto gestapt, maar hadden niet in de gaten dat een jongen juist op dat moment een foto van zijn meisje maakte. Een van de schutters staat haarscherp op die foto. Dat wou ik je maar even zeggen, Terp.'

Ten afscheid streelde Post de zwarte steen. Terwijl hij naar zijn oude Golf liep veegde hij zijn handen af aan een tissue. 'Stof Mens, bedenk dat jij stof zijt,' mompelde de rechercheur, zijn sentiment wegdrukkend. 'Niet alleen de grafsteen is smerig, de hele mensheid is vuil en misdadig.'

4

Vroeger had Post veel ervaring als teamleider opgedaan bij de CID. Nu was hij als achtenvijftigjarige, de oudste inspecteur en waarnemend chef CIE. Hij had nog maar anderhalf jaar te gaan tot zijn pensioen. Die achttien maanden dacht hij rustig vol te maken. Op regendagen een beetje vissen en zich verder wat te vermaken met zijn duiven. Post had dan ook gebaald, toen hij de leiding kreeg van het rebercheteam dat de moord op Houtman moest onderzoeken.

'Er is nu eenmaal een chronisch personeelsgebrek, Post!'

De dag na zijn bezoek aan Terpstra's graf, werd hij bij Kees Witteveen, de chef CIE, geroepen.

'Post, er is een lek in onze dienst,' waren diens eerste woorden.

'Net zoals het vroeger commissaris Toorenaaier was, of hoe die ook heten mag. Nu weten we toch allang dat het "de Pet" is!' repliceerde Post.

'Nee, "de Pet" is weggepromoveerd, die kan het niet zijn,' sprak Witteveen gedecideerd. 'Jij krijgt opdracht die rotte appel op te sporen.'

'En het onderzoek van de moord op Houtman?'

'Jongmans gaat het team leiden.' Witteveen leunde naar voren en legde zijn hand op Post's arm. 'Ik begrijp wel dat je er niet veel zin in hebt, maar die verrader verkoopt vermoedelijk voor veel geld, informatie aan de criminelen. Als er al één is die hem kan vinden, dan ben jij het.'

Verdomme, overdacht Post, wanneer ik voor deze speciale klus word ingezet, dan betekent dat overwerk en maar weinig tijd om te vissen. Hij werd kribbig. 'Die versliegeraar, is het een van onze mensen?'

'Kan, maar het kan net zo goed iemand van een van de wijkbureaus zijn. Er is bij Justitie allang een vermoeden van corruptie binnen het Amsterdamse politiekorps.'

'Ja, bureau Raampoort is één grote verradersbende,' beaamde Post.

'Nee, daar hoef je niet te zoeken, dat is uitgerookt!'

Ongelovig keek Post zijn chef aan. 'Als ik je goed begrijp wil dat zeggen dat ik hierbij benoemd wordt als loodgieter. Iemand die vol mandaat krijgt om dat verdome lek op te sporen, waar die zich ook bevindt?'

'Ja! Je krijgt die opdracht, omdat jij kennis van zaken hebt. Je kent zo'n beetje iedereen, zodat het niet te veel opvalt wanneer jij ergens binnenloopt.'

Vuile slijmerd, dacht Post, maar Witteveen ging verder: 'Cohen wordt ongeduldig. Al enkele keren heeft hij zijn ongenoegen uitgesproken. Telkens opnieuw komt er geheim onderzoeksmateriaal over geruchtmakende liquidaties, in handen van de topcriminelen.'

Op de schampere grijns van de Post reageerde de chef. 'Niet dat we ons zoveel van de burgemeester aantrekken, maar de gelekte informatie belandt op de een of andere manier bij de media. Hun honende aandacht, de smalende artikelen die ze publiceren, zorgen voor verwarring en tweedracht in het criminele milieu. De laatste jaren zijn liquidaties schering en inslag.'

'Ja, ja, vertel mij wat!'

Post krabde aan het litteken op zijn wang, dat deed denken aan een bleke roos. Dit litteken had hij ruim twintig jaar geleden overgehouden aan een schotwond. De kogel had zich door zijn wang geboord en met het meenemen van een snijtand, zijn mond verlaten.

De baas haalde enkele mappen uit de la van zijn bureau, gaf ze aan Post, die het opviel dat op elke map 'Pandoer' stond geschreven.

'Hier in deze dossiers staat alle belangrijke informatie over de uitgelekte gegevens, de tapverslagen bevatten veel informatie over de roddels die rondgaan in het criminele milieu.' Witteveens stem was schor geworden. 'Tevens heb je hier de hitlijsten met informaties over komende liquidaties, de opbouw van de criminele organisaties en de onderlinge verhoudingen.'

Het trekken van een spiertje bij zijn mondhoek, gaf aan dat de chef CIE op was van de zenuwen. Angst besepte Post plotseling, Witteveen scheet in zijn broek van angst voor iets of iemand.

Hij werd uit zijn gedachten opgeschrikt toen zijn chef een warme, klamme hand uitstak. 'Succes Paul, ik zie je iedere vrijdagmiddag, zodat je me kunt informeren over de stand van zaken.' Toen hij de hand losliet ontdekte Post duidelijk iets van opluchting bij de chef, die zich blijkbaar bevrijd voelde van een last die op zijn schouders rustte.

5

Terwijl Post door de gangen van het bureau liep, dacht hij terug aan een ontdekking die hij ruim een jaar geleden had gedaan. In de maand juli, vanuit café Turkenburch op weg naar het bureau, had hij in de Utrechtsestraat de vastgoedmakelaar Endstra bij Witteveen in een geparkeerde auto zien zitten. Er zaten nog twee personen op de achterbank, maar die waren onherkenbaar in de schaduw.

De dag daarop was Post het kantoortje van de baas binnengelopen.

'Was dat Stille Willem met wie ik je gisteren in de Utrechtsestraat zag?' Witteveen was duidelijk verrast: 'Ja, dat was Willem Endstra.'

'Ik wist niet dat jij tegenwoordig een taxibedrijf runde.'

'Ben jij even nieuwsgierig,' merkte zijn chef gemelijk op.

'Oké, dat ben ik! Wat had die Endstra op zijn lever?'

'Hij wierp een balletje op, vroeg of hij in ruil voor informatie, bescherming van Justitie kon krijgen.'

'Waarom?'

'Hij beweert, dat hij regelmatig door de onderwereld wordt bedreigd.'

'Onderwereld?'

'Willem Holleeder.'

'Bye, bye love!' had Post zacht voor zich heen gezongen.

'Dat denk ik ook,' had Witteveen opgemerkt. 'Ik heb hem geadviseerd een dagboekje bij te houden en een gepantserde auto aan te schaffen.'

'Ik meen dat ik nog twee mensen in de auto zag zitten?'

'Ja, dat klopt.' Witteveen had niet losgelaten wie dat waren geweest.

Post kon het gevoel niet van zich afzetten, dat die ontdekking nu de aanleiding was hem de speciale opdracht te geven.

Indachtig het gesprek van een jaar geleden, opende hij Endstra's file in de Politie Databank. De makelaar was door de dienst ingedeeld in de categorie 'crimineel'. Dat wilde niets anders zeggen dan dat de vastgoedmakelaar een zware jongen was, temeer daar zijn dossier een rood tabblad droeg. In 1992, het jaar dat Tony Hijzelendoorn werd doodgeschoten, had Endstra ruim twee miljoen gulden aan Justitie betaald. Dit, om te voorkomen dat er strafvervolging zou volgen, inzake het witwassen van geld voor een xtc bende. Endstra had Justitie afgekocht!

Post wist dat de vastgoedmakelaar al jaren als bank van de onderwereld fungeerde, zijn telefoon was daarvoor zelfs getapt. Maar er was blijkbaar iemand van de politie die gegevens had gelekt en Endstra op de hoogte had gehouden van de onderzoeken tegen hem.

Post las dat de vastgoedmakelaar had geprobeerd om tot een overeenkomst met Justitie te komen, die zijn veiligheid zou waarborgen. In ruil daarvoor was hij bereid zijn voormalige zakenvrienden te verlinken. Het resultaat was dat al de vroegere partners van Endstra waren geliquideerd óf tegen de lamp gelopen.

Die toevalligheid moest in het criminele circuit wel zijn opgevallen. Holleeder wist het in elk geval, want bij de dienst ging het verhaal dat Endstra, na zijn bezoek aan Witteveen, diezelfde dag door 'de neus' werd gebeld met de bedreiging: 'Verlinken, Willem! Je weet toch wat de eerste lettergreep van je achternaam betekent?'

Het was dan ook voor niemand in de dienst een verrassing geweest dat de vastgoedmakelaar, die naar eigen zeggen door Holleeder werd afgeperst, in de Apollolaan was geliquideerd.